

Predikatie over Job 1 vers 1
door eerwaarde heer D.J. van Keulen
Vrije Oud Gereformeerde Gemeente
Aalburg – 24 juni 2012

Zingen Psalm 15 : 1 en 2.

Lezing van de Heilige Wet des HEEREN.

Zingen Tien Geboden des Heeren : 9.

Schriftlezing Job 1

1 Er was een man in het land Uz, zijn naam was Job; en dezelve man was oprecht en vroom en godvrezende en wijkende van het kwaad.

2 En hem werden zeven zonen en drie dochters geboren.

3 Daartoe was zijn vee zeventuizend schapen en drieduizend kemels en vijfhonderd juk ossen en vijfhonderd ezelinnen; ook was zijn dienstvolk zeer veel; zodat deze man groter was dan al die van het oosten.

4 En zijn zonen gingen en maakten maaltijden in ieders huis op zijn dag; en zij zonden heen en nodigden hun drie zusters om met hen te eten en te drinken.

5 Het geschiedde dan als de dagen der maaltijden omgegaan waren, dat Job heenzond en hen heiligde, en des morgens vroeg opstond en brandoffers offerde naar hun aller getal; want Job zeide: Misschien hebben mijn kinde-ren gezondigd en God in hun hart gezegend. Alzo deed Job al die dagen.

6 Er was nu een dag, als de kinderen Gods kwamen om zich voor den HEERE te stellen, dat de satan ook in het midden van hen kwam.

7 Toen zeide de HEERE tot den satan: Vanwaar komt gij? En de satan antwoordde den HEERE en zeide: Van om te trekken op de aarde en van die te doorwandelen.

8 En de HEERE zeide tot den satan: Hebt gij ook acht geslagen op Mijn knecht Job? Want niemand is op de aarde gelijk hij, een man, oprecht en vroom, godvrezende en wijkende van het kwaad.

9 Toen antwoordde de satan den HEERE en zeide: Is het om niet, dat Job God vreest?

10 Hebt Gij niet een betuining gemaakt voor hem en voor zijn huis en voor al wat hij heeft rondom? Het werk zijner handen hebt Gij gezegend, en zijn vee is in menigte uitgebroken in het land.

11 Maar toch strek nu Uw hand uit en tast aan alles wat hij heeft; zo hij U niet in Uw aangezicht zal zegenen!

12 En de HEERE zeide tot den satan: Zie, al wat hij heeft zij in uw hand; alleen aan hem strek uw hand niet uit. En de satan ging uit van het aangezicht des HEEREN.

13 Er was nu een dag, als zijn zonen en zijn dochters aten en wijn dronken in het huis van hun broeder, den eerstgeborene,

14 Dat een bode tot Job kwam en zeide: De runderen waren ploegende en de ezelinnen weidende aan hun zijden;

15 Doch de Sabeeërs deden een inval en namen ze en sloegen de jongens met de scherpste des zwaards; en ik ben maar alleen ontkomen om het u aan te zeggen.

16 Als deze nog sprak, zo kwam een ander en zeide: Het vuur Gods viel uit den hemel en ontstak onder de schapen en onder de jongens en verteerde ze; en ik ben maar alleen ontkomen om het u aan te zeggen.

17 Als deze nog sprak, zo kwam een ander en zeide: De Chaldeeën stelden drie hopen en vielen op de kemels aan en namen ze en sloegen de jongens met de scherpste des zwaards; en ik ben maar alleen ontkomen om het u aan te zeggen.

18 Als deze nog sprak, zo kwam een ander en zeide: Uw zonen en uw dochters aten en dronken wijn in het huis van hun broeder, den eerstgeborene;

19 En zie, een grote wind kwam van over de woestijn en stiet aan de vier hoeken van het huis, en het viel op de jongelingen, dat zij stierven; en ik ben maar alleen ontkomen om het u aan te zeggen.

20 Toen stond Job op en scheurde zijn mantel en schoor zijn hoofd, en viel op de aarde en boog zich neder;

21 En hij zeide: Naakt ben ik uit mijner moeders buik gekomen en naakt zal ik daarheen wederkeren. De HEERE heeft gegeven en de HEERE heeft genomen; de Naam des HEEREN zij geloofd.

22 In dit alles zondigde Job niet, en schreef Gode niets ongerijmds toe.

Votum.

Gebed.

Zingen Psalm 1 : 1 en 2.

Gemeente, in deze morgen wensen wij u met de hulp des Heeren en onder de inwachting van Gods Heilige Geest Zijn Woord te bedienen uit Job 1 vers 1. Daar luidt het Woord des Heeren en onze tekst aldus:

Er was een man in het land Uz, zijn naam was Job; en dezelve man was oprecht en vroom en godvrezende en wijkende van het kwaad.

Om naar aanleiding van deze tekstwoorden, gemeente, stil te staan bij drie gedachten.

- 1^e. Jobs rechtvaardigheid.
- 2^e. Jobs heiligheid.
- 3^e. Jobs heerlijkheid.

Gemeente, het Woord van God is ons gegeven. Dat is ook al zo'n onnoemelijk voorrecht. Tegelijkertijd een enorme verantwoordelijkheid, wat de Heere ook van onze hand zal eisen. Wat hebben we met dat Woord gedaan? Wat heeft het ons weten te doen? Waar heeft het ons gebracht? Heeft dat Woord ons onderwezen, zoals al Gods volk onderwezen wordt in de weg en in de leer der zaligheid? Want daartoe is dat Woord ons nagelaten.

Maar dat Woord van God vraagt altijd om de toepassing, om de bevindelijke kennis van de zaken die daarin geopenbaard worden. Het is niet zomaar een aardige geschiedenis. Het is maar niet zo een aangrijpend Woord. Of, om in de termen van Job 1 te spreken, een Woord waarvan je zegt: "Tjoh, wat heeft die man allemaal wel niet mee moeten maken". Nee, daar gaat het in de eerste plaats niet om. O ja, het is inderdaad een zware en een donkere weg geweest. Maar het was licht in de ziel van Job, en het is aangekomen in de haven van de eeuwige rust. Ook dat. Maar het gaat hierom, dat wij ons leven naast dat Woord van vanmorgen mogen leggen, opdat wij onszelve zouden onderzoeken voor het aangezicht des Heeren, of wij in het geloof zijn. Dat is een zaak van gewicht. Het Woord zegt niet voor niets: "Onderzoek uzelve nauw, ja nauw". Weet je wat dat betekent? Dat is zo scherp en zo krap in het onderzoek van je eigen ziel, dat je als het ware eerder je gebrek ziet, dan je rijkdom. Laat ik het zo maar zeggen. Want weet je wat wij voor mensen zijn? We kunnen onszelf zo gemakkelijk rijk praten. Maar als het Woord ons gaat onderwijzen, dan worden we arm 'gemaakt'. Ja, zo gaat dat. Dan word je straatarm aan eigen kant.

En zo'n man ontmoeten we hier. Je zegt: "Dat is helemaal niet waar, want er wordt in verzenlang opgesomd wat die man allemaal bezit". Ja hoor, bezittende als niet bezittende. Zo zat het bij Job. Want God had hem arm gemaakt aan zijn eigen kant, om zijn rijkdom alleen in God de Heere te hebben. Niets uit ons en alles uit Hem. U kent dat versje wel. Zo reist dat volk naar Jeruzalem. Ja, dat was bij deze

man ook al zo. En dan is elk woord van de Schrift geestelijk. En elk woord van de tekst vraagt om uitleg en vraagt om onderzoek van het eigen hart. Want de tekst begint met het woordje “er”. Er was een man in het land Uz. Er! Waar is dat eigenlijk? Wat wordt er mee bedoeld, met dat woordje “er”? Weet u wat er mee bedoeld wordt? Daar wordt bedoeld “deze wereld”. Deze wereld die in het boze ligt. Deze gehele planeet die onder de vloek Gods verkeert. Dat “er” is de plaats waarop de mens het heeft gedurfd te bestaan tegen God zijn Schepper op te staan. Dat “er” is de planeet die roept om het Goddelijk oordeel. Dat is die wereld waar de Romeinenbrief van zegt dat ze zucht, dat ze kraakt, dat ze steunt aan alle kanten, dat ze haakt naar de verlossing. Die wereld van ons waar u en ik een plaats gekregen hebben. Dan kun je zeggen: “Dat is mijn huis en dat is mijn grond”, enzo. Maar weet je wat eigenlijk de werkelijkheid is? Dat is dit: God vergunt ons nog een plek op Zijn wereld. Dat was met Job ook al zo.

“Er”, dat is die wereld die Gods gebied is. Dat is Zijn schepping. Die schepping die door Hem bewaard wordt. Die nog de loop van de natuur mag zien en meemaken. De dagen en de nachten volgen elkaar nog op vanwege God. Dat doet God. Dat is onze wereld niet. Het is Gods wereld. Kohlbrugge zegt: “Elke morgen moet God de zon vrolijk maken in haar baan, om te schijnen over bozen en goeden. Want als God dat niet doen zou”, zegt Kohlbrugge, “dan zou de zon stilstaan in haar loop vanwege de ongerechtigheid die op die wereld plaatsgrijpt”.

“Er”, wat een aangrijpend woord eigenlijk. Dat woordje van twee lettertjes. Heb je zo je wereld weleens mogen zien? Heb je zo je leven weleens mogen zien? Heb je zo je hele bestaan weleens mogen zien? Is dat de conclusie, mensen, van al die jaren dat je bezig geweest bent hier een paradijs op te richten? Van al die jaren dat je bezig geweest bent God buiten de deur van je leven te houden. Al die jaren dat je bezig geweest bent met dat grijpen. Die handen van ons staan naar beneden. Met dat grijpen naar al die dingen die voorbij gaan. Dat tijdelijke. Dat zienlijke. Dat zinnelijke. Dat haast verdwijnt.

Ben je er achter gekomen dat je op die wereld bent, op die plek die onder de vloek en de toorn van God ligt? En ben je er ook achter gekomen, mensen, dat je, waar je ook leeft, waar je ook staat, dat je het vonnis Gods niet zult kunnen ontgaan? Ben je daar achter gekomen? Want ja, je kunt je levenlang natuurlijk vluchten, zelfs tot aan het uiterste der aarde. O ja, je kunt voor God op de loop gaan. Je kunt de genade des Heeren tegenstaan. Je kunt dezelfde blijven onder de gestrenge prediking van de wet. Je kunt niet verkwikt wor-

den door het woord van het Evangelie. O ja, dat is allemaal mogelijk. Dat kun je je levenlang volhouden als God het toe laat. Maar er komt een ogenblik, lieve mensen, dat het leven hier op aarde wordt afgesneden. Dat die draad wordt doorgehaald. En dat de Heere de ziel oproept voor Hem te verschijnen. Van die wereld die in het boze ligt vandaan, tot voor die reine troon van God, om daar als een zwarte vlek openbaar te komen in het licht van die heilige, onbevlekkelijke God. Dat is een ernstige zaak. Dat is een vreselijke zaak. En van nature..., dat doet de wereld buiten de kerk en dat doet de wereld in de kerk, net zo goed, met al d'r godsdienstige praat misschien. Van nature schuiven we de dag van ons sterven verre van ons. Daar willen we niet van horen. "Er zijn er toch velen die zo oud worden", enzo. Maar weet u wat hier staat? Hier staat "er", dat is op die vervloekte wereld, "...was een man". Dat betekent dat voor die man het "is" dus "het zijn" voorbij gegaan is. Dat zijn leven een einde genomen heeft. Dat hij verleden tijd geworden is. Dat al de heerlijkheid op deze wereld, al zijn hoop en verwachting naar het vlees, voorbij gegaan is. Misschien zeg je wel: "Ik wou dat ik net zo rijk was als Job". En de tekst predikt je: toch ben je straatarm, want het is haast voorbij.

"Er was..." Dat betekent dat die man hier van deze wereld is weg gehaald en in het Goddelijk oordeel is gedaagd. Jazeker! En dan het verschrikkelijkste van alles. Want ja, zo'n tijd beleven wij ook vandaag de dag, ook in de gereformeerde gezindte. Dat durf ik hardop te zeggen. Daar wordt wel gedacht: "God is liefde, het zal wel meevallen. En ach ja, die man of die vrouw is altijd trouw naar de kerk geweest, die stond de oude waarheid voor. En ik kwam er weleens dat ze een goed boek zat te lezen, Smytegelt zelfs ofzo". En daar wordt een grond in gelegd. Daar wordt een deugd van gemaakt. Maar de Heere zegt over dat ganse menselijke geslacht..., of je nu alle oudvaders hebt gelezen die er zijn, je hoort nog steeds tot dat menselijk geslacht. God zegt over dat ganse menselijk geslacht: "Vervloekt is een iegelijk die niet blijft in al hetgeen geschreven staat in het boek der wet, om dat te doen".

Ja, dat menselijk geslacht, je hoort er bij, je kan het niet anders maken hoor. Er staat: "Er was een man..." Luther zegt: "Het is de eer van een vrouw, dat wij allen van vrouwen geboren zijn". Zo een wordt er hier ook genoemd. Er was een man. Een mensenkind, kan je ook zeggen. Een geborene van een vrouw, die uit een moederschoot is voortgekomen. Maar wat zegt de Heere van die moederschoot? Wat zegt de Heere van die vrouw? Wat zegt de Heere van die mens die geboren wordt? Genesis 3 vers 16: "Ik zal zeer vernigvuldigen uw smart, namelijk uwer dracht". Deze man heeft zijn

moeder herinnerd. Weet je waar aan? Aan haar smart, o ja. Maar als het kind geboren is, dan is de smart vergeten. Is het niet? Dan is een moeder blij dat een mens ter wereld gekomen is, ja. Maar weet je waarom de Heere de smart van de dracht vermeerderd heeft? Opdat bij de geboorte van elk mensenkind de herinnering levend zou blijven, welke smarten u en ik God hebben aangedaan. Hoe wij Hem op het Goddelijk Vaderhart hebben getrapt. Hoe wij Hem in het aangezicht hebben geslagen. De smart van een barende vrouw is in geen enkel opzicht te vergelijken met de vreselijke jammerlijke smart die in het hart van onze Schepper is wakker geworden toen de mens het gedurfd heeft tegen Hem op te staan. Wij hebben God kwaad gedaan.

Heb je zo weleens in de spiegel gekeken? Ja, dan stond je te kijken naar dat rimpeltje. Een beetje bezig om het wat mooier te maken, ofzo. Je wat te verfraaien. Maar dat je in de spiegel keek en dat er niets fraais meer van te maken viel. Dat je jezelf zo bent tegen gekomen, zoals je er staat, een schepping Gods die Hem alleen maar smarten aan doet. De dag van gisteren, eergisteren, de achter liggende weken, noem maar op. Wat is het voor een leven geweest? Weet je wat het Woord zegt? Het is een leven geweest dat God smarten aangedaan heeft. Dat is aangrijpend! Of niet? Misschien ben je wel bezig om je leven op te knappen. Misschien ben je wel bezig geweest om Gods wet een weinig te houden. Je hebt die zonde afgezworen. Je hebt zelfs tegen je boezemzonde gestreden. Ja, je bent er wel met een doffe klap in terug gevallen. Maar goed, de volgende dag blijmoedig opnieuw gestreden. Misschien ben je wel aan het zoeken geweest om een weinig rechtvaardig te worden. Weet je wat dat voor ons betekent? Als je zoekt een beetje rechtvaardig te zijn, dan denken wij rechtvaardig is genade waardig. Zoiets. Zo bekrompen, zo ziekelijk zitten wij in elkaar. God zegt: "Nee, nee. Zelfs je beste werken zijn met zonden bevlekt". Dat betekent: heel je bestaan is één smartelijkheid voor het aangezicht van God.

En nu de conclusie. God had geen onrecht gedaan als Hij die wereld van ons, met onze levens daarop, tussen Zijn Goddelijke duim en wijsvinger tot pulver had geknepen, weg gedaan, om er nooit meer naar om te zien.

Kun je God nog iets kwaads toedichten eigenlijk? Heb je er ook zo'n last van, als het eens tegenzit in je leven, dat God de schuld krijgt van je hart. Dat je niet bij jezelf terecht komt, maar dat je in opstand tegen God terecht komt. "Hij heeft het verkeerd gedaan. Waarom toch? Waarom?" Is dat zo? Of heb je weleens onder dat ernstige woord moeten bukken, een smart voor God te zijn?

En daarom, daarom zo'n wonder, mensen, dat God nog draagt. Dat God het nog niet moe en nog niet mat geworden is. Ja, dat is een wonder op zich, dat Hij die wereld nog laat voortduren, en dat Hij ons leven nog laat voortduren. Dat is een wonder op zich, een blijk van Zijn lankmoedigheid.

Maar de tekst spreekt van nog een wonder. Ik zou willen zeggen... Voor God zijn alle wonderen gelijk hoor. Maar toch zou ik willen zeggen: bijkans een groter wonder! Weet je waarom? God laat die wereld niet alleen nog voortduren, maar het behaagt God om Zich op die vervloekte wereld in mensenlevens niet onbetuigd te laten. Dat behaagt God. Daar getuigt, daar gewaagt, daar jubelt de tekst van op een schitterende en heerlijke wijze.

Er was een man. Als daar toch een punt had gestaan, mensen, dan was die man in het graf gelegd en tot stof verteerd, en dan was zijn arme ziel in de eeuwige nacht omgekomen. Maar de tekst gaat verder. Er staat: "Er was een man in het land Uz". Waar dat precies gelegen heeft in het Midden Oosten, dat doet eigenlijk niet ter zake vanmorgen voor de bevindelijke behandeling van het tekstwoord. Weet u waar het over gaat? Waarom het opgetekend staat? Hierom: er was een man in het land Uz. Dat betekent dat het Gode behaagd heeft om uit Zijn hoge hemel vandaan in dat grote, immense heelal op dat stipje te zien, dat wij onze aarde noemen, die omtrek van 40.000 kilometer. Dat is een stipje in het oog van God. En dat Hij op dat stipje een plaats heeft gezien, een land heeft gezien. Het is met het blote oog toch zowat niet te aanschouwen. Maar er staat in het Woord dat het Goddelijk oog de ganse aarde doorloopt. God heeft gezien op een man, op een mensenkind, op een verlorene in zichzelf, in het land Uz. Daar heeft het God behaagd Zijn oog niet alleen op te laten vallen, maar ook Zijn genade te laten vallen. En waar genade valt, daar valt ze vrij.

Ik hoor even later de apostel Paulus op de Areopagus getuigen dat het God is Die de plaats van ieders woning bepaalt. Bepaalt! Dat heeft Hij in Zijn hand. God heeft het geweten dat daar een man was in het land Uz. Dat is een voorrecht, mensen. Dat hij uit de grote massa van het wereldrond dat land er al uit gehaald heeft. Zo is Nederland er ook wel op een bijzondere wijze uit gehaald. In het verleden is het het Israël van het Westen genaamd. Een land waarin de Heere Zijn predikers gezonden heeft, waarin een volk geboren werd dat God leerde loven en dienen, dat door Woord en Geest werd wedergeboren door Zijn genade, goedheid en kracht. Er was in dit Nederland ook een volk dat de Heere mocht bedoelen in beginsel, en wat ingegaan is in de eeuwige vreugde. En we zien er de resten nog van in ons vaderland. De resten! Het is een ruïne ge-

worden. Die kerk die God gesticht heeft. Die planting Gods is verwoest geworden door onze zonden en ongerechtigheid, door onze biddeloosheid, door onze gemakzucht, door ons meedoen met de wereld. De wereld in de kerk is de doodsteek voor het geestelijke leven. Het is niet anders. Zo is het nu een keer. Aanpassen is oppassen hoor. Want dat aanpassen is de ondergang. Dat zal de ondergang blijken te zijn.

Maar God heeft dat land Uz verkoren. Waarom? Omdat Hij er daar één had, naar Zijn voornemen geroepen. Dat is toch onbevattelijk! Die hele Job zou zijn leven lang nooit aan God gedacht hebben. Die zou zich vermaakt hebben in dat land Uz. Die zou gedacht hebben in dat kleine land: "Wat is mijn wereld toch groot". Weet je waarom God aan Nederland gedacht heeft? Omdat de Heere er hier had onder het zegel van Zijn verkiezing. Je zegt: "Is het voorbij dan?" Nee! Je zegt: "Hoe weet je dat?" Kijk maar, daar ligt een Bijbel. En het Woord wordt u nog bediend. God heeft ze nog die Hij uitstoot in Zijn wijngaard. Dat zijn meestal degenen waar de hele godsdienstige wereld tegenop komt. Daar moet je wel op rekenen. Dat hindert niets. God stoot ze nog uit. En weet u, de Heere zendt Zijn knechten nooit voor niets uit. Dat Woord zal doen wat Hem behaagt, ten goede of ten kwade. O ja, zeker wel. De prediker heeft zijn eigen prediking te veroordelen, te verafschuwen, het tekort er in aan te wijzen. En toch behaagt het God door de dwaasheid der prediking te bekeren die geloven. Daarom laat God die dwaasheid nog door gaan, omdat ook in Nederland er nog onder dat zegel liggen die nog moeten worden toegebracht tot de gemeente die zalig wordt.

De tekst gaat ons verklaren hoe God dat doet, hoe dat gaat in het leven van een mens. Daarom is het zo nodig biddende eigen hart en leven naast die tekstwoorden te leggen. Want ach, kijk, we kunnen natuurlijk ook van Nederland zeggen, hoeveel inwoners, zestien miljoen ofzo. Heel wat in ieder geval in dat kleine landje. En je kunt zo gemakkelijk in dat Nederland van ons in de grote massa verdwijnen. Je kunt zo makkelijk onder gaan in de mening van iedereen. Je kunt zo gemakkelijk als een kudde mee lopen in de gang van het volk. Mag ik dat toch even noemen? Ik wil niemand kwetsen hoor, daar gaat het helemaal niet over. Maar we hebben toch gezien de volksgekte vanwege dat voetballen. Ja, mensen, meejoelen en -juichen, meetreuren om een verloren wedstrijd. Kom nou toch. Daar kun je zo heerlijk in kwijtraken. Daar kun je zo prettig in opgaan. Ja, totdat...! Totdat...! Totdat God je er uit haalt. Weet je hoe God je er uit haalt? Door je te laten sterven. Want weet je wat sterven is? Dat is uit de anonimiteit tevoorschijn komen. Weet je wat sterven is? Dat is in eigen persoon voor God verschijnen. Dat is sterven. En zo

haalt God Zijn Kerk er uit, door ze aan deze zijde van het graf de dood te laten sterven. Dat betekent: Hij laat ze openbaar komen in het licht van Zijn Goddelijkheid. Hij haalt ze uit de massa weg, uit de anonimiteit weg. Ze kunnen zich niet meer verschuilen en bedekken achter welk soort van gebladerte dan ook. Hij maakt ze naakt en geopend voor Zijn heilig aangezicht.

Ja, u wordt de verantwoordelijkheid gepredikt: “Bekeert u en gelooft het Evangelie”. En je doet het je leven lang niet. Want een mens kan niets aangrijpen, tenzij het hem van Boven gegeven wordt. Maar mensen, als dat ogenblik in je leven aanbreekt, dat onder de bediening van het Woord..., ja, het mag ook in het vrije veld, daar is de Heere vrij in. Maar als het Hem gaat behagen een pijl af te schieten, rechtstreeks in je hart, in je ziel, dan is het afgelopen. Dan moet de dood geschreven worden op alles wat van jezelf is, op je leven, op je mooie gepoetste auto, op je huis, op je werk, op heel je bestaan. Ook op je godsdienst. Op je boekenkast misschien wel. Dat kan! Er zei eens een docent tegen me: “Als jij nog hangt aan je boekenkast, dan hoop ik dat hij verbrandt”. Dat is het eigenlijk! Nergens meer hoop en verwachting in. Openbaar komen in het aangezicht van God. Persoonlijk voor God gesteld. Dat zegt de tekst.

“Er was een man in het land Uz, zijn naam was Job”. Daar heb je hem. Altijd had hij zich kunnen bedekken, onder kunnen blijven bij de rest. Het ging niet meer. Job, weet u wat zijn naam betekent? “De vijandige, of vijandig zijn”, zoiets. Het valt niet helemaal mee om het recht te vertalen. Maar dat is het wel zo’n beetje. De vijandige. Zijn naam was Job. Weet je wat dat betekent in de eerste plaats? God kent hem. God weet met wie Hij te maken heeft. Hij heeft hem van eeuwigheid af gekend. En in het kennen van Job door God, ligt direct een doorzoeken van zijn bestaan. Een kennen van Job tot op de bodem van zijn hart. Weet je wat er openbaar gekomen is voor het aangezicht van God? Dat zijn naam nu precies bij zijn leven paste: de vijandige. Zo heeft God Job gevonden in het land Uz. Als een vijandig mensenkind, als een zondaar, als een opstandeling tegen vrije genade. Job is openbaar gekomen als een schuldenaar in het aangezicht van God. En weet je wat het met Job geweest is? Want dat is natuurlijk een zaak. Ik moet het eenvoudig zeggen. God handelt met Zijn Kerk in de weg van de drie stukken, van ellende, verlossing en dankbaarheid. Dat is eenvoudig. Dat kan een ieder van ons onthouden. Ellende, verlossing, dankbaarheid.

Nu kan je natuurlijk zeggen: “Job werd door God gekend als een vijandige. En God heeft Zijn genade verheerlijkt in Job. Dan is het met Job misschien wel begonnen met de verlossing”. Nee! Nee! Mensen, waar moet je van verlost worden als je je ellende niet kent?

Als je nog nooit de ijzeren ketenen van zonde, duivel en dood om je polsen, om je enkels gevoeld hebt, waarom zouden ze dan los gemaakt moeten worden? Dan meen je nog altijd dat je vrij en blij kunt voortleven. Maar Job is een man die niet alleen door God gekend is, maar die ook zichzelf heeft leren kennen. Job is ook voor zichzelf uit de mening van de massa gehaald. Job, voor het aangezicht van God gedaagd, is een mens die bij het Goddelijk licht zichzelf heeft moeten leren onderzoeken en zichzelf heeft leren kennen. En Job heeft moeten erkennen dat de naam die hij had een naam was die nu exact bij zijn bestaan paste. Job werd niet alleen door God een vijandige genoemd, maar Job kon zelf niet anders dan “amen” zeggen: “Amen, Heere, ik ben een vijandige. Het is recht wat U zegt in Uw Woord. Het is recht hoe U over mijn leven oordeelt en vonnist”. Job had niets meer waar hij zichzelf mee op de been of omhoog kon houden voor de Heere. Hij had geen bestaan meer voor God. Zijn naam was Job. Dat staat er maar zo even tussen. Maar die naam van Job is een messteek in zijn ziel geweest. Die naam van Job is een vreselijke openbaring van zijn verloren bestaan geweest. Die naam van Job heeft hem herinnerd aan die naam die u en ik allemaal dragen, die die hele massa draagt, die hele massa over het wereldrond. Die naam van Adam. Die naam van opstandeling. Die naam van terger Gods. Die naam van een smarten-aanbrenger in het hart des Heeren. Zijn naam was Job.

Hoe is uw naam? Dat is de vraag vanmorgen. Hoe is uw naam? Valt het met u nog mee? Dan bent u een anonieme. Dan bent u een naamloze. Acht u zich een weinig rechtvaardig? De Heere kent u niet. Valt het met u inderdaad nog wel mee, dat u zegt: “Ik doe toch niet alleen kwaad in het leven?” U hebt uw afkomst nooit verstaan. Nooit! Nooit! Het is op de universiteit, op de theologische faculteit een discussie van belang. “Doet de mens dan alleen kwaad?” Er is geen hoogleraar meer die het gelooft. Nee, met al d'r wetenschap. Het is ze naar de bol geslagen. Het Woord is helder. “Uit u geen vrucht meer in der eeuwigheid”. Geen vrucht. Dat betekent ook niet: zo een kleintje. Niets meer. Er is niets van u te verwachten. Hij weet wat van Zijn maaksel zij te wachten. Zwak van moed, klein van krachten. Stof van jongsaf geweest.

Job is openbaar gekomen als stof voor het heilig aangezicht van God. En Job heeft zijn afkomst leren kennen. Hij is uit zijn moeder voortgekomen. Zijn moeder, waar God over gezegd had: “Ik zal zeer vermenigvuldigen uw smart, namelijk uw dracht”. Job heeft het geleerd: “Wie zal een reine geven uit een onreine?” Job heeft het geleerd dat hij zich de weldaden Gods onwaardig gemaakt heeft.

Maar nu het wonder. Want preken is wonderen vertellen. Dat is preken. Nu het wonder dat er van die man gezegd wordt, dat de Heere van die man zegt, dat het oordeel Gods over het leven van die man zo'n heerlijk en schitterend oordeel is. Dat het de Heere heeft behaagd om Job niet daar in zijn val, in zijn ellende, in zijn vijandigheid te laten. Dat het God behaagd heeft om hem uit zijn afkomst vandaan te halen en een woord te verheerlijken.

Nu ga ik je een heel groot wonder verkondigen, een heel groot wonder. Het kan niet bestaan dat je er op gerekend had dat je vanmorgen zo'n groot wonder zou horen. In Genesis 3 vers 16 staat: "Ik zal zeer vermenigvuldigen uw smart, namelijk uwe dracht". Het vonnis, het oordeel Gods om te kauwen onze zonden en ongerechtigheid. Maar voordat de Heere tegen het gevallen menselijk geslacht dat vonnis had uitgesproken, heeft God in Genesis 3 vers 15, net één versje er voor, Zijn rijke en ruime Evangeliebediening laten klinken. Is dat geen wonder! Dat de Heere eerst van erbarmen gesproken heeft tot mensenkinderen die in het graf van de drievoudige dood zijn neergelegd. Is het geen wonder dat God eerst met een hart vol bewogenheid en barmhartigheid op Zijn gevallen mensheid heeft neergezien voordat Hij het vonnis over ze uit ging spreken! "Ik zal vijandschap zetten tussen u en deze vrouw, uw zaad, haar Zaad. Ge zult Het de verzenen vermorzelen, Het zal u de kop vermorzelen". De duivel die we toegevallen zijn, de duivel die we aanbeden hebben, de duivel die we in alles bedoelen, zoeken en gehoorzamen. Die duivel, daar staat van geschreven dat God Zelf zijn kop zal vermorzelen door het werk van die Gezegende, Die de tweede Adam genoemd wordt. Hoor je dat? Die in het menselijk geslacht is in gekomen, de mens in alles gelijk, uitgenomen de zonde, om in de weg van de mensheid voor God aan het recht te voldoen. Die tweede Adam zou in Zijn weg van gehoorzaamheid satans kop, van die ongehoorzame duivel, vermorzelen. En Hij zou in die weg en in die gang verlorenen voor het aangezicht van God losrukken uit de banden en uit de boeien, vrij maken uit de gevangenis van zonde en schuld. Hij zou ze vrij maken uit de eeuwige nacht, om ze te voeren tot de eeuwige dag. En dat behaagt God nu, mensen, om het te verheerlijken in mensenlevens, in persoonlijke mensenlevens. En nu moet je ophouden met jezelf te veranderen. Niet meer doen. Want de Heere ziet je zoals je bent, en zoals je bent in al je walgelijkheid. Daar behaagt het God om Zijn genadewerk te betonen. Want er staat: "En dezelve man..." Zie je dat? Dat is helemaal geen andere man. Die is helemaal niet opgeknapt, beter geworden, iets minder onrechtvaardig, een weinig deugden, een weinig wetsbetrachting en hij is iets opgeklommen op de ladder naar de hemel, naar God toe

ofzo. Nee, helemaal niet. En dezelfde man... Diezelfde man, die nog altijd Job is, die nog altijd de vijandige is, die nog altijd een misser en een derver van Gods heerlijkheid is, die nog altijd buiten de genade Gods ligt door eigen schuld. En dezelfde man was oprecht. Oprecht! Weet je hoe je het grondwoord ook kunt vertalen? Met "volmaakt". Dezelve man was volmaakt.

Kom, laten we het aan Job vragen? Job, hoe zijt ge volmaakt? Wat doet u dan in uw leven? Hoe is uw levensgang, uw levenstred geworden? Het is onberispelijk zeker? U doet geen zonde meer kennelijk. Want God noemt u volmaakt, noemt u oprecht, noemt u een ongeveinsde. U, leugenaar, wordt door God een waarheidsliever genoemd. Een mens die weer met God gemeenschap kan oefenen.

Weet je wat Job u zegt? "Niet anders dan in mijn ongerechtigheid te schuilen achter het bloed, achter het bloed van de Volmaakte, achter het bloed, achter de verdienste van de tweede Adam". Dat is een wonder van belang, dat Hij gekomen is, Christus Jezus de Heere, in het zondige vlees. O ja, Hij zonder zonde. Maar Hij ons lichaam, ons bloed aangenomen. Hij Die de last van de toorn Gods ten volle gedragen heeft. Zijn ontvangenis was door de Heilige Geest. Zonder zonde. Zijn geboorte was smartelijk. Zijn leven was lijden, en Zijn sterven was vreselijk. Wie kan bevatten wat Christus gedaan heeft in het dragen, in het doordragen van de volle toorn van God over het menselijk geslacht?! Wie kan bevatten de last die Zijn schouders, die Zijn hart getorst heeft om dat uitverkoren volk vrij te maken voor het aangezicht van God?! Wie kan doorgronden welke diepe droefheid in Zijn ziel geweest is? Hij Die de grootste rijkdom, de eeuwige vreugde bezat, is in de grootste armoë en ellende terecht gekomen door eigen keus, uit liefde tot Zijn Vader, om het zoeken van de eer van Zijn Vader. De Psalm gewaagt van Hem: "De ijver van Uw huis heeft Mij verslonden". Je komt wel mensen tegen die ijveren 'voor' Gods huis. Maar van Christus staat geschreven: "De ijver 'van' Uw huis". Zo bezet met de ere Gods, dat Hij liever het leven liet, dan dat de deugden des Heeren zouden worden aangetast.

Zie hier hoe anders, hoe hemels, hoe Goddelijk deze tweede Adam is in vergelijking tot die eerste Adam, in vergelijking tot u en mij, in vergelijking tot onze walgelijkheid. Hij is de weg van de gehoorzaamheid gegaan en Hij heeft door Zijn eigen bloed en kruisverdienste de zaligheid verworven voor die onzaligen, voor die verdoemden, die verlorenen, die hopelosen, die die naast Job kunnen gaan zitten: "Ik ben een vijand", die met Paulus wedijveren: "Ik ben de grootste der zondaren. Nee, ik ben de grootste der zondaren". Die daarvan kunnen spreken, God spreekt in Zijn Woord: "En dezel-

ve man was oprecht". Oprecht gemaakt. Volmaakt in het oog van God, wegens toerekening, in de weg van het zaligmakend geloof.

En je zegt: "Ja man, maar nu ga je toch scheef". Nou, zeg het, waarom ga ik scheef? "Wel, dit is het Oude Testament, en van Christus wordt pas gesproken in het Nieuwe Testament". Ge liegt! Ge liegt! Ik hoor Job uitroepen: "Ik weet, mijn Losser leeft". Weet je hoe Job dat wist? Dat is nu een zaak, mensen, waar het bij u en mij, waar het bij ons allen op aan komt. "Ik weet, mijn Losser leeft". Omdat de levende Heere Jezus Zijn eigen Offerande, Zijn eigen dood heeft thuis bezorgd, Hij heeft uitgestald, ontwikkeld in het hart van Job, wat Zijn bloed- en kruisverdiensten u teweeg gebracht heeft, het: "Ik voor u", gezegd van die stervende lippen af, van dat ruwhouten kruis vandaan, is in de ziel van Job gedrukt. De stervende Borg u geopenbaard. U weet het dat uw Losser leeft. Zo zit het eigenlijk.

Dat is de zaak waar het in je sterven aan deze kant van het graf op aan komt. Als je wordt afgesneden van voor het aangezicht des Heeren; als je aan het zinken bent, aan het zakken bent; als er geen verlossing meer mogelijk is; als de redding een einde genomen heeft en het oordeel Gods gaat losbreken; als de lucht zwart begint te worden en de bliksemschichten van het Goddelijk vonnis in je ziel te verwachten zijn; als je geen uitweg meer ziet; als het een doodlopende weg, een donkere tunnel geworden is; als de Heere je gaat loshalen van alles van jezelf; als de Heere een afgesneden zaak op de aarde, op dat "er", die wereld van Hem, die in het boze ligt, gaat doen; als je afgesneden wordt van voor Gods oog, weggedaan moet worden naar recht; als je het toe moet vallen: "Uw doen is rein, Uw vonnis gans rechtvaardig". In dat benauwde ogenblik gaat het God behagen om op het aller ongedachtst, in een punt des tijds, in het uur der minne die zaligheid te laten aanbreken. Hij voor u, die weggegaan, verloren onder God, uw onoprechtheid, uw onvolmaaktheid gedragen, om in Hem oprecht volmaakt voor het aangezicht Godes te zijn van nu aan tot in alle eeuwigheid.

En Christen torste zijn last en hij kwam aan het kruis van Golgotha terecht. En toen hij het kruis, toen hij Jezus zag, toen viel de last van zijn ziel en van zijn schouders af.

Versta je David eigenlijk, toen hij huppelde voor de ark? Versta je het wat het is "omwille van het bloed zal Ik u voorbij gaan"? Versta je wat het betekent voor God volmaakt oprecht rechtvaardig gerekend te worden, door met al je vuilheid en walgelijkheid te schuilen achter Jezus?

Versta je dat? Versta je iets van Jobs rechtvaardigheid? Wat God aan zijn ziel gewerkt heeft. En als Jezus is thuis gebracht, dan spreekt God: "Ik zal niet meer op u toornen, niet meer op u schelden

in eeuwigheid; uw zonden achter Mij geworpen in een zee van eeuwigheid vergetelheid”.

En dan, daar heb je het geheim van het oprechte: “Om Jezus’ wil”, zegt God: “Ik zie geen zonde meer in Mijn Jakob, geen ongerechtigheid meer in Mijn Israël”. Jakob de hielenlichter, die kon Job de hand wel geven. Hij was al net zo. En na ontvangen genade konden ze elkaar ook al de hand geven. Hij had niets meer over. Jakob was geslagen aan zijn heup. Ook dat nog. En toen hij zonk, toen mochten de armen des geloofs om de hals van Christus geslagen worden. Vaste grond onder de voeten. En de zon rees hem op als hij door Pniël gegaan was. En dezelfde man was oprecht. Het behaagt God om in verlorenen de genade van Hem in Christus te verheerlijken.

Nou ja, dan hoop ik dat er een hoop verloren mensen in de kerk zijn vanmorgen. Dan is er op grond van het Woord hoop voor je. “Ik zie geen hoop”, zeg je. Dat is ook net de bedoeling. Want zolang je nog hoop ziet, heb je God niet nodig. Maar in je hopeloosheid zeg ik u: “Zou er voor de Heere iets te wonderlijk zijn?” Nee hoor! Voor de Heere is niets te wonderlijk. En Zijn Woord gewaagt van de barmhartigheden Gods in Christus, die zo rijk zijn, zo eeuwig Goddelijk zalig.

Dezelfde man was oprecht, en vroom. Want wat er in het innerlijk van Job gebeurd was, dat had in het uiterlijke zijn uitwerking. Dat kwam openbaar in zijn levensgang. Oprecht dat is de onzichtbare geloofsbetrekking. En vroom dat is de zichtbare geloofswandeling. Er staat in Spreuken 11 vers 3: “De oprechtheid der vromen leidt hen”. Dat is het spoor dat bewandeld wordt. Er komt een grote liefde, en dat is dit: het houden van Gods wet, het leven naar Gods geboden, het in alles zoeken van de ere Gods, Hem in alles te be-doelen. De liefde tot God, omdat Zijn liefde in het hart is uitgestort, maakt de levenswandel vroom. Vroom ja, want Job verstond Jakobus wel toen Jakobus zei: “Want gelijk het lichaam zonder de geest dood is, alzo is ook het geloof zonder de werken dood”. En als je nu zegt: “Komt het nu echt op die werken aan? Het gaat toch om een zaak van het hart? Dat is toch het beslissende?” Dan zegt Jakobus in datzelfde hoofdstuk, hoofdstuk 2 vers 20, dat u een ijdel mens bent, een ontledigd mens, ijdel, lucht, hol, bestaansloos. Als u meent dat wat er in het innerlijk geschied is, er niet uit hoeft te komen. De rechtvaardigheid van Job kwam uit in zijn heiligheid. De heilige wandel, de stappen die hij zetten mocht op het spoor der gerechtigheid.

Nu ben je misschien bang dat er nog wat in Job gelegd wordt, maar dat doet het Woord niet. Echt niet waar. Er wordt alleen maar wat in

God gelegd. Want alleen in de Heere is volheid. En de volheid des Heeren wordt geopenbaard in de leegte van het bestaan van Job. Dat het derde nog. Maar we gaan eerst zingen, Psalm 139 vers 14.

*Doorgrond m', en ken mijn hart, o Heer!
Is 't geen ik denk niet tot Uw eer?
Beproof m', en zie of mijn gemoed
iets kwaads, iets onbehoorlijks voedt;
En doe mij toch met vaste schreden
Den weg ter zaligheid betreden.*

Van Job staat geschreven: "Oprecht en vroom". Job is uit de massa gehaald. Nu moet je één ding goed onthouden. Dat is een les voor de godsdienst van ons vandaag in Nederland. Als God je eenmaal uit de massa gehaald heeft, dan zak je nooit meer in de massa terug. Onderduiken gaat niet meer, nee. Meedoen met wereld of godsdienst; meedoen met wat geen God in Christus is, dat gaat niet meer. De levensgang wordt nauw en voorzichtig. Ja, ik kan er niets aan doen, maar als God genade in je leven verheerlijkt, dan ga je opvallen. Dat is nu eenmaal zo. Uit de massa gehaald, dan houdt God je wel uit de massa. Echt waar! Hoe hard je er ook naar terug rent. Hoe vaak je in je hart ook moet ontdekken dat je als Demas bent, die de tegenwoordige wereld heeft lief gekregen. God houdt je wel uit de massa, want de massa is vreselijk gevaarlijk. De massa is dodelijk. De massa is venijnig. De massa is beestachtig. Want onder de dunne schors van de mensenkinderen huizen beesten. Dat had Job leren kennen. "Ik ben een groot beest bij U", zegt Asaf. Dat wist Job ook al. Daarom wordt zijn levensgang zo voorzichtig. Weet je waarom? Omdat die man in zijn eigen hart en gemoed gevoelt, weet, verstaat dat al zijn zinnen daar naar heen gaan. Heb je daar ook last van? Of vind je het wel goed? "God is toch genadig. Toe maar. Het zal wel gaan enzo. Het zal wel meevallen. Wat maakt het uit?" En dan om je zonden te bedekken zeg je dat woord: "Hij weet toch wat van Zijn maaksel is te wachten. Ik kan er toch ook niets aan doen!" Weet je, Job is zijn levenlang schulddrager gebleven. Dat blijkt ook wel: hij gaat offeren voor zijn kinderen. Dat die man schulddrager was. Hij droeg de schuld van zijn kinderen. Waarom? Omdat die man zijn eigen afkomst verstond. En zoals het van zijn vader en moeder gold: "Wie zal een reine geven uit een onreine?", zo gold het ook van Job. Hij kon geen reine kinderen voortbrengen. Hij was bevreesd omdat ze wegen gingen in de massa die tegen de geboden Gods in gingen.

Ja, Job is opgefallen. Val je nog op? Het is eigenaardig met het volk van God. Die moeten soms zeggen: "Ik hoef geen woord te zeggen, maar ze zien het gewoon aan me, ze merken het gewoon. Ik hoor er niet meer bij". Dat klopt. De psalmist zegt: "Ik ben, o Heere, een vreemdeling hier beneden". Een vreemdeling! Ik was eerst een vreemdeling bij U. Maar nu dat is opgeheven, nu ben ik een vreemdeling op de aarde. Want ge kunt geen twee heren dienen. Want de Heere is God of Baäl is god. "Kiest heden wie gij dienen wilt", zegt de Schrift. Kiest heden! Dat is het.

Dat halfslachtige is bij ons in de mode geraakt. Dat is de religieuze mode. Vroeger zei ds. Verkade ooit eens een keer: "Mode moet je maar eens omdraaien, dan heb je Edom". Dat is klankexegese, maar de gedachte is goed natuurlijk. Wat in de mode is, dat voert mee naar het verderf. Denk er goed om! Want de Heere doet niet aan modegrillen. Helemaal niet! Bij de Heere is een eeuwige constante. Door de tijden heen bekeert Hij al Zijn volk op dezelfde wijze: in de weg die Job is gegaan.

Het kwam openbaar in het leven dat die man vroom was, naar twee kanten toe: God vrezen en wijkende van het kwaad. Dus die man was een zoeker, en die man was een vermijder. Dat is het eigenlijk wat openbaar komt. Godvrezen, dat betekent de diepe dankbaarheid, de diepe liefde in zijn ziel voor wat God aan hem gedaan had, dat God Zijn tijdelijke en eeuwige zegeningen over Job had uitgestrooid, dat kon Job niet anders beantwoorden dan met wederliefde. Want waar de Goddelijke liefde in het hart is uitgestort, keert als vanzelf liefde tot God weer. O ja, altijd tekort en altijd onvolmaakt en altijd onvolkomen. Misschien versta je dat wel, dat je nog zo'n eigenliefder bent. Maar toch Godvrezen, Hem eerbiedigen, Hem eren om het grote wonder wat Hij in het leven gedaan heeft.

Mensen, dat zo de prediking door komen er allerlei toetsstenen aan de orde. Nou, hier heb je nog een toetssteen. Je hebt misschien weleens wat van God ondervonden in je leven. Tijdelijke uitredingen misschien ook wel. Geestelijke opklaringen. Wie weet! Maar ben je een Godvrezend mens geworden? Dat betekent: is dat wat God in je leven gedaan heeft een zaak die je nooit meer klein kunt krijgen? Die je nooit meer kunt wegcijferen. Is het in je leven zo dat er geen groter zaak, geen zaak van meer belang en gewicht in je leven geweest is dan dat wat God in je leven gedaan heeft? Je zegt: "Nou ja, de Heere heeft me een vrouw geschonken, een man geschonken, kinderen geschonken. De Heere heeft mij dit en dat, van alles geschonken. Daar was ik dankbaar voor. Daar heb ik om gesmeekt. Dat was een wonder. Maar dat ene, dat stijgt boven alles uit. Dat gaat hoger dan al het andere, dat God Zijn Heere Jezus

heeft thuis gebracht". Want mensen, ja dat kun je niet klein krijgen. Echt niet hoor. Dat kan je niet verachtend over spreken. Daar kun je niet kleinerend over doen. Dat is in der eeuwigheid onmogelijk. Want dat, dat zal het lofgezag van de gezaligde Kerk tot in eeuwigheid uitmaken: "Door U, door U alleen, om het eeuwige welbehagen".

Godvrezende. Job had liefde tot God, tot de drie-enige God gekregen. Liefde tot die God met Wie u en ik, wij allen, verzoend moeten worden. We moeten met God verzoend worden. En als die verzoening heeft plaats gevonden, gaat de vreze Gods in het harte wonen. God bedoelende in alles. Zo was het leven van Job. God zoekende in alles. Hij wenste wel dat heel zijn leven beantwoordde aan het doel des Heeren, aan de geboden Gods. Dat wenste hij wel. En wat is die man tekort gekomen! Wat heeft die man na ontvangen genade... Dat is ook zo'n geheim. Wat heeft die man na ontvangen genade zijn val dieper moeten kauwen dan vóór ontvangen genade. Wat is de schuld van die man na ontvangen genade zwaarder geworden dan vóór die tijd. Welke schuld? Eertijds tegen Gods wet gezondigd. En na ontvangen genade niet alleen tegen de wet, maar ook tegen het lieflijk Evangeliewoord gezondigd. Die man is met smart over de wereld gegaan. Die droeg een boos hart in zich om. Dan ga je vanzelf het kwaad wijken, als vanzelf. Dan ga je geen grenzen zoeken: "Mag dat nu net wel? Hoe ver mag ik nu gaan? Wie zal het zeggen?", enzo. Nee, dan ga je geen grens zoeken, dan heeft God de grens gesteld. Dat is heel eenvoudig. Wat niet is naar het Woord, dat zal zijn dat het geen dageraad heeft. Ja, daar wordt de levensgang voorzichtig. Voorzichtig gelijk de slangen en oprecht gelijk de duiven. Dan ga je jezelf kauwen in het aangezicht Gods. Dan ga je je verwonderen over de trouw des Heeren.

En mensen, nu moet je je hart maar onderzoeken. Wat heb je elke dag nodig? Weet je wat Job elke dag nodig had? Om in de beleving van de ziel voor God oprecht te zijn. Weet je wat Job nodig had? Elke dag opnieuw, in de dagelijkse bekering, de toerekening van Christus' gerechtigheid. Die man is nooit het bloed voorbij gekomen. Helemaal niet. Maar die man moest elke dag opnieuw onder dat bloed bedekt worden. Daarom offerde die man ook beesten voor zijn kinderen. Hij liet bloed vloeien omdat hij wist dat het in de weg der verzoening alleen te verkrijgen was. Die man is een schuldenaar geworden in het eigen oog voor God. Hoewel zijn schuld was opgelost in Christus' Offerande. Ja, en weet je wat het dan is met die man? Dat is met al Gods volk zo. Die zijn toch blij dat ze hier niet altijd hoeven te blijven. Van nature wensen wij hier niet te vertrekken. In het geestelijke is het weleens: "Wanneer komt toch die dag dat ik

U ontmoeten mag en zien Uw aanschijn geprezen?" Wil je ook al verlost worden van je zondige bestaan? Wil je ook al verlost worden van je tekort? "Als het aan mij ligt, dan ga ik nog verloren", zegt er een. Ja, maar nu nog een wonder. De drieslag is bij de Heere volkomen. Zeker en vast. De drieslag van de rechtvaardigmaking, heiligmaking en heerlijkmaking. God doet geen half werk. Dat zou tot Zijn oneer strekken, of niet? Maar het strekt God tot Zijn eer om te zaligen dat verloren was en dat verloren blijft in het eigen oog voor God. God is het Die begint en Die voleindigt. Het Woord zegt: "Ik ben de Alfa en de Omega, het Begin en het Einde". En weet je, Job ziende op de overste Leidsman en de Voleinder des geloofs, is de rust gekomen in zijn ziel toen het oog op God gevestigd mocht zijn. Psalm 37 vers 37 getuigt van die drieslag. Weet je hoe? Zo: "Let op de vromen en zie naar de oprechten, want het einde van die man, die verlorene, die vijandige in zichzelf, zal vrede zijn". God zal eens voor al de Zijnen de oorlog voor eeuwig oplossen. Hij zal het straks voor eeuwig vrede maken waar hier de strijd gaande is tussen dat oude en dat nieuwe. Dat oude dat strijdt tegen Gods gebod, en dat nieuwe dat strijdt tegen de zonde. Paulus roept uit: "Ik ellendig mens, wie zal mij toch verlossen van het lichaam der zonde, van het lichaam dezès doods? Maar ik dank God door onze Heere Jezus Christus". Dankstof in de nacht van het eigen bestaan, omdat de eeuwige dag zal aanbreken. Het schemert reeds als God de ziel eens opbeurt en het eens verlicht. Het schemert reeds van de grote morgen, waar de Zon hen allen zal verlichten. En de Zon is Christus. O ja, daar is de Zon aan de hemel. Daar is de kaars niet meer nodig, want God Zelve verlicht hen. Hij zal het maken.

Zo heeft Job geleefd. Zo is Job gestorven. Zo is Job heen gegaan in de eeuwige vrede. Hij had rijkdom op aarde, o ja. De rijkdom is hem ontnomen, o ja, ook dat. We kunnen er nu niet op in gaan, de tijd is te kort. Maar dit: Job getuigt aan het einde alzo: "Naakt ben ik uit moeders buik gekomen en naakt zal ik daar heen wederkeren. Ik heb niets, maar God heeft alles. De Heere heeft gegeven, de Heere heeft genomen, de Naam des Heeren zij geloofd". Weet je wat Job getuigt? Hij is aan Gods kant gevallen. Hij is het met God eens geworden in alles, in alles. Zijn opstand is gebroken.

En in dit alles zondigde Job niet en schreef Gode niets ongerijmds toe. Job had niets anders verdiend. En God kwam aan hem zoveel tekort. Maar God heeft het eeuwig vol gemaakt voor Job. En zo maakt God het voor al Zijn kinderen eeuwig vol.

En mensen, geve de Heere nu uit Zijn genade en goedheid, dat dat Woord van vanmorgen in al zijn gebrek en eenvoud voor deze en gene, kon het zijn voor ons allen, tot eeuwige winst zou mogen

strekken. Opdat dit kerkje met dat houten dak een lofplaats, een gouden tempel Godes zijn moge. Dat geve de Heere tot roem van Zijn Naam, Die heerlijk is.

AMEN.

Dankgebed.

Slotzang Psalm 89 : 7 en 8

*Hoe zalig is het volk dat naar Uw klanken hoort!
Zij wand'len, HEER', in 't licht van 't Godd'lijk aanschijn voort;
Zij zullen in Uw Naam zich al den dag verblijden;
Uw goedheid straalt hun toe; Uw macht schraagt hen in 't lijden;
Uw onbezweken trouw zal nooit hun val gedogen,
Maar Uw gerechtigheid hen naar Uw woord verhogen.*

*Gij toch, Gij zijt hun roem, de kracht van hunne kracht;
Uw vrije gunst alleen wordt d' ere toegebracht;
Wij steken 't hoofd omhoog, en zullen d' eerkroon dragen
Door U, door U alleen, om 't eeuwig welbehagen;
Want God is ons ten schild in 't strijdperk van dit leven,
En onze Koning is van Israels God gegeven.*

Zegenbede.